

ἂν ἡγόραζον εἴκοσι, ἤθελε τοὺς χαρίσει τὸν ἀσθενῆ γέροντα. Ἡ συμφωνία λοιπὸν ἐτελείωσε, καὶ οἱ δούλοι μετέβησαν εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ νέου κυρίου των· ἀλλ' οὐδένα ἐξ αὐτῶν περιποιεῖτο ὁ ἐκλέξας μὲ τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιμελείας, ὅσην ἀπέδιδεν εἰς τὸν ἄρρωστον ἄθλιον Ἀφρικανόν. Ἐλαβεν αὐτὸν εἰς τὸ ἴδιόν του οἶκημα, καὶ τὴν ἔθηκεν ἐπὶ τῆς ἰδίας του κλίνης τὸν ἐκάθιζεν εἰς τὴν ἰδίαν του τράπεζαν, καὶ τὸν ἐπότιζεν ἐκ τοῦ ἰδίου του ποτηρίου· ὅτε ἐκρύνε, τὸν ἐκβαζεν εἰς τὸν ἥλιον· ὅτε δ' ἐθερμαίνεται, τὸν ἔθετεν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων. Ἐκπεπληγμένος ὁ κύριος εἰς τὴν θεραπείαν τὴν εἰς σὺνδουλὸν ἀπονεμομένην ὑπὸ τοῦ πιστοῦ δούλου του, ἠθέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν. « Διὰ τί τάχα, » εἶπε, « νὰ ἔχῃς τόσῃν συμπάθειαν μὲ τὸν γέροντα τοῦτον; πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάμμία αἰτία· εἶναι συγγενῆς σου, ἴσως ὁ πατήρ σου; » « Ὁχι, αὐθέντα, » ἀπεκρίθη ὁ ταλαίπωρος, κακῶς Ἀγγλίζων, « δὲν εἶναι πατήρ μου! » « Εἶναι λοιπὸν ἀδελφός σου πρεσβύτερος; » « Ὁχι αὐθέντα, δὲν εἶναι ἀδελφός μου! » « Λοιπὸν εἶναι θεῖός σου, ἢ ἄλλος τις συγγενῆς; » « Ὁχι, αὐθέντα, δὲν εἶναι συγγενῆς μου διόλου, οὔτε καὶ φίλος μου! » « Διὰ τί λοιπὸν, » ἠρώτησεν ὁ κύριος, « ἔχεις τόσῃν συμπάθειαν μὲ αὐτόν; » « Εἶναι ἐχθρός μου, αὐθέντα, » ἀπεκρίθη ὁ δούλος· « αὐτὸς μὲ ἐπώλησεν εἰς τὸν σωματέμπορον καὶ ἡ νέα μου θρησκεία μὲ διδάσκει, ὅταν ὁ ἐχθρός μου πεινᾷ, νὰ τὸν τρέφω, καὶ ὅταν διψᾷ νὰ τὸν ποτίζω »

Η ΠΟΛΙΣ ΑΜΜΟΧΟΥΣΤΟΣ

ΕΞΕΛΑΘΟΝΤΕΣ τῆς Λάρνακος τὴν πρωτὴν τῆς 20ης Νοεμβρίου, ἐφθάσαμεν μετὰ ὀκτώρων ὁδοιπορίαν εἰς Ἀμμόχουστον, πόλιν καίμενην πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Κύπρου. Ἐθεμελιώθη ὑπὸ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, κατὰ τὴν πιθανωτέραν χρονολογίαν περὶ τὰ 274 π. Χ. Ἡ πόλις αὕτη, καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ τῆς νήσου, ὑπέφερε συμφορὰς καὶ ὀλεθρίους μεταβολὰς, ὅσας σχεδὸν οὐδεμία ἄλλη, κυριευομένη ποτὲ μὲν ὑπὸ τῶν Βενετῶν, ποτὲ δὲ ὑπὸ τῶν Γενουησίων, καὶ τυραννομένη ἀπὸ τοὺς ἰδίους αὐτῆς ἡγεμόνας, καὶ κατασπαρτατομένη διὰ τὰς ἐμφυλίους στάσεις των, μέχρι σχεδὸν τοῦ 1571, ὅποτε ὁ Μουσταφὰ Πασσὰς ἐπολιορκήσας καὶ καθυπέταξεν αὐτὴν μετὰ πεντάμηνον γενναίαν ἀντίστασιν. Κατακτήσας δὲ αὐτὴν ἐφόνευσεν τοὺς ἐπισημοτέρους πολίτας, κατηδάφισε τὰ λαμπρότερα τῶν οἰκοδομημάτων, καὶ μ' ἓνα λόγον ἔκτοτε πλέον ἡ πόλις αὕτη οὐκ ἀνέλαθεν. Ἐχει ὀχυρὰ τεῖχιν, ἡ δὲ περίμετρος τῆς εἶναι δύο περίπου ὥρων. Ἐκατοικεῖτο ὑπὸ τριάκοντα περίπου χιλιάδων κατοίκων, διακρινομένων μεταξὺ τῶν λοιπῶν πόλεων διὰ τὸ φιλόκαλον αὐτῶν.

Ναοὶ, παλάτια, παυλάρθμοι ὠραῖαι πλατεῖαι, κομφαὶ οἰκοδομαί, καὶ ἄλλα μεγαλοπρεπῆ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ

κτίρια, κατεκόσμου τὴν πλουσίαν ταύτην πόλιν. Ἀλλὰ τὸ πρῶτιστον αὐτῆς καύχημα εἶναι ὁ λιμὴν.

Τὴν σήμερον τὰ μόνα ζωῆς σημεῖα, ὅσα προσβάλλουσι τὸ τοῦ περιγητοῦ ἐκθαμβὸν ὄμμα, εἶναι πρὸ πάντων ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἄλλοτε καταγώγιον τῶν Χριστιανῶν, νῦν δὲ τῶν Ὀθωμανῶν· ὁ ναὸς οὗτος σύρει καὶ θέλγει τὸν εὐαίσθητον διαβάτην.—Ἐπειτα τὸ σχεδὸν κατηδαφισμένον παλάτιον, ἐρείπιον ἄξιον τῶ ὄντι παρατηρήσεως· ἡ ἐξαίσιός ποτε καλλονὴ τοῦ μαρτυρεῖται ἀπὸ τὰ διασωζόμενα λείψανα, τουτέστι ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς πρόσωπον, τὸ ὅποιον διατηρεῖται ἀκέραιον μὲ τέσσαρας λευκοὺς στύλους ἐκ μαρμαρίου, ἄριστα καλλιτεχνημένους. Ἐγγὺς τοῦ παλατίου εὐρίσκεται ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, περίφημος διὰ τὴν κομψότητα τῆς ἀρχιτεκτονικῆς του, ἥδη ὅμως χρησιμεύων ὡς ἀποθήκη τῆς κυβερνήσεως. Ὁ ἀριθμὸς τῶν λοιπῶν ἐκκλησιῶν ἐμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ μέγιστος, ἀλλ' ὅλαι κατήντησαν ἐρείπιων σωρός.

Διήλθομεν ἐπομένως ὅλας τὰς εὐρυχώρους ἀγυῖας τῆς πόλεως, αἵτινες εἰσὶ πλήρεις ἐρείπιων ἀρχαίας μεγαλοπρεπείας· δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω ὅποια καταπληκτικὰ αἰσθήματα διεγείρουσιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ εὐαίσθητου περιγητοῦ.—Αἱ μόναι τέλος πάντων ἀρχαιοότητες, τὰς ὁποίας ἐσεβάσθη ὁ πανθαμάτωρ χρόνος, εἶναι ἡ ἀκρόπολις, καὶ ἡ ὀπλοθήκη. Τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα εἶναι τὰ ἐρείπια τῆς ποτὲ ὑπερφάνου Ἀμμοχούστου.

Μεθ' ἱκανὴν περιήγησιν ἐξήλθομεν τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως, διευθυνθέντες πρὸς τὸ πλησίον χωρίον καλούμενον Ἅγιος Σέργης. Ἦτον ἥδη νύξ, καὶ τὸ μαργαρίτινον φῶς τῆς σελήνης ἐμετρίαζε τὸ νυκτερινὸν σκότος· ἐν μιᾷ δὲ σχεδὸν ὥρᾳ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπου καὶ ἀνεπαύθημεν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΦΡΑΝΓΚΟΥΔΗΣ.

ΚΑΙ ἂν ἔχῃ τις πᾶν ὅτι ὁ κόσμος δύναται νὰ δώσῃ, θέλει μ' ὅλον τοῦτο εἶσθαι ἄθλιος, ὅταν ὁ νοῦς αὐτοῦ ᾔναι χαμερπῆς, ἀπαιδευτος, ἀνευλαβής. Ἄς ἔχῃ τις κήπους, ἀγρούς, ἄλση, καὶ λειμῶνας, πρὸς μεγαλοπρέπειαν, ἀφθονίαν, καλλωπισμὸν, καὶ τέρψιν, ἐνῶ συγχρόνως ἀπέχει ὁ Θεὸς τῶν διαλογισμῶν αὐτοῦ. Ἄλλος δὲ τις μήτε ἀγρὸν ἢ ἔχῃ, μήτε κήπον· ἂς θεωρῇ μόνον τὴν φύσιν μετὰ τὰ πεφωτισμένου νοῦς—νοῦς δυναμένου νὰ θεωρῇ αὐτὰ ὡς ἀποδείξεις τῆς δυνάμεως, τῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς ἀληθείας του· ὁ ἀνὴρ οὗτος, καίτοι πένης, εἶναι μεγαλήτερος, ὥς καὶ εὐδαιμονέστερος τοῦ ἄλλου, καίτοι πλουσίου. Ὁ μὲν εἶναι μικρόν τι κτήνους ἀνώτερος, ὁ δὲ μικρόν τι κατώτερος ἀγγέλου.

Ο ΑΓΡΙΟΣ ΤΗΣ ΑΟΥΣΤΡΑΛΙΑΣ.

ΕΠΙ τῆς ἀντικρὺ ὁχθῆς εἶδον ἓνα τῶν ἀγρίων αὐτοχθόνων, καὶ μὴ βλεπόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἐστάθην

ὀλίγον νὰ περιεργασθῶ τὰς ἑξεις του. Αἱ χεῖρές του ἦσαν ἑτοιμαί ν' ἀρπάσωσιν, οἱ ὀδόντες του νὰ κατάρχωσιν, τιδὴποτε ζωντανόν· τὸ βῆμά του, ἐλαφρόν καὶ ἀθόρυβον, ὡς τὸ τῆς σκιάς, δὲν προεμῆνε τὴν πλησίαν του· περιεπάτει ὡς περιφέρεται ἀρπακτικὸν θηρίον· πᾶν μικρόν ἔχνος ἢ ἐντύπων ἀρεθείσα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὑπὸ τῶν κατωτέρων ζώων εἴλκυε τὸ δξύ-βλέμμα του, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀπησχόλουν τὴν προσοχήν του τὰ ὑπὲρ κεφαλῆς δένδρα. Βαθέως εἰς τὸ κοίλωμα ὑψηλοῦ τινος κλάδου εὐρίσκετο εἰσέτι κεκρυμμένος ὁ διδελφός, ὁ μέλλων νὰ χρησιμεύσῃ ὡς γεῦμά του. Ψυχρὸς καὶ δριμύς ἔπνεεν ὁ ἄνεμος διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ὑψηλῶν δένδρων, καὶ ὅμως ὁ μελάγχρους ἐκεῖνος ἄγριος ἦτο πάντῃ γυμνός. Ἐάν ἤμην ἀσπλος, ἤθελον προκρίνει νὰ συναπαντήσω λέοντα παρὰ τὸ νευρώδες ἐκεῖνο δίπουν· ἀλλ' ἤμην ἑφιππος, ἐρωδιασμένος μ' ἐπιστόλια, καὶ ὁ πλατὺς ποταμὸς ἔρρεε μεταξύ μας. Ἐθεώρουν αὐτὸν ἀφ' ὑψηλῆς ὄχθης, καὶ ἐτόλμησα νὰ διαταράξω τὰς μελέτας του διὰ κραυγῆς. Ἐστάθη τότε ἀκίνητος, μ' ἐκύτταξε περίπου ἐν λεπτόν, καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησε, μὲ δρομαῖόν τι πηδητικὸν βάδισμα, ἀσυμβίβαστον κατὰ τὸ φαινόμενον μὲ παντὸς εἶδους ἱματισμόν.

Ἡ ΕΚ ΤΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ ΩΦΕΛΕΙΑ.

Ἡ ΑΣΘΕΝΕΙΑ, τὸν θάνατον εἰς τὴν μνήμην ἀνακαλοῦσα, γεννᾷ τὴν μετριοφροσύνην· καὶ σύρουσα ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὧτιος, ἐνῶ διατρέχομεν τὸ στάδιον τῆς κοσμικῆς πομπῆς καὶ θυμηδίας, κάμνει ὥστε νὰ γνωρίσωμεν ἡμᾶς αὐτούς. Ὁ Πλίνιος λέγει ὅτι ἤθελεν εἶσθαι τὸ ἄκρον τῆς φιλοσοφίας, ἐάν ἤδυνάμεθα νὰ ἐκπληρώμεν ἐν καιρῷ ὑγείας ὅσα ὑποσχόμεθα ἐν καιρῷ ἀσθενείας· διότι ποῖος ἀσθενὴς ἤτο ποτε ἀσελγής, φιλάργυρος, ἢ φιλόδοξος; Οὐδένα φθονεῖ, οὐδένα θαυμάζει, οὐδένα κολακεύει, οὐδένα περιφρονεῖ, ψεύδη καὶ μύθους δὲν ἀκροάζεται. Καὶ τῶνόντι, ἂν ἔλειπον αἱ τοιαῦται ἀναμνήσεις, εἰς ποίας ὑπερβολὰς δὲν ἤθελον ἐκτραχηλίσσθαι οἱ ἄνθρωποι; ἤθελον εἶσθαι χειρότεροι τίγρεων, λύκων, καὶ λεόντων· ποῖος ἤθελε τοὺς συστέλλει; Ἠγεμόνες, δεσπότες, γονεῖς, ἄρχοντες, δικασταί, φίλοι, ἐχθροί, καλὰ ἢ κακὰ μέσα δὲν δύνανται νὰ μᾶς περιορίσωσιν· ἀλλὰ μικρά τις ἀσθένεια (ὡς παρατηρεῖ ὁ Χρυσόστομος) μᾶς διορθώνει. Ἐάν ἡ ἀβρῶστία σου ἦναι συνεχὴς καὶ ὀδυνηρά, ἐξ ἀπαντος δὲν θέλει διαρκέσει· καὶ τὸ παραυτίκα ἐλαφρόν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βῆρος ὁδῆς κατεργάζεται ἡμῖν. (Β'. Κορ. δ'. 17.) ἔχε

θάβρος· τοσαύτην ἀνδρίαν ἐμπορεῖς νὰ δείξῃς ἐπὶ τῆς κλίνης σου, ὅτην ἐν πειζομαχίᾳ ἢ ναυμαχίᾳ θέλεις ἀπαλλαχθῇ ἐπὶ τέλους. Ἐν τῷ μεταξύ, ἅς διέλθῃ τὸ στάδιόν τῆς· ἐνδεχόμενον νὰ μένῃ ἐν ὑγείᾳ τὸ πνεῦμά σου. Ὁ Βιλιβάλδος Πιρλίμερος, γερουσιαστὴς Καρόλου τοῦ Ε', ἐκυβέρνησεν ὅλην τὴν Γερμανίαν, κληνῆρς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐκ ποδᾶγρας. Ὅσον σφοδροτέρα ἡ βάσανός σου, τόσον ὀλιγώτερον θέλει διαρκέσει· καὶ αὐστηρὰ δὲ καὶ φρικώδης ἂν ἦναι πρὸς καιρὸν, παρηγοροῦ, ὡς οἱ μάρτυρες, μὲ τὴν μέλλουσαν τιμὴν καὶ ἀθανασίαν. Ὁ περιβόητος φιλόσοφος Ἐπίκουρος, δεινῶς πάσχων ἐκ πέτρας, παρεμυεῖτο μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀθανασίας· ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς του διὰ τὰς σπανίας ἐφευρέσεις του ἀπέκρουε τὴν ὀδύνην τῶν σωματικῶν αὐτοῦ βασάνων.

ΦΗΜΗ, ὡς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν, λέγεται πᾶν ὅ,τι διαφημίζεται ὑπὸ πάντων περὶ τινος προσώπου ἢ πράγματος· κοινὴ δὲ δόξα, ἡ γνώμη ἢ ὑπόληψις, τὴν ὁποίαν τὸ κοινὸν ἔχει περὶ τινος. Ἡ φήμη διατρέχει καὶ εἰς τοὺς βαρβάρους καὶ δεδολωμένους λαούς· κοινὴ ὅμως δόξα δὲν μορφοῦται παρὰ εἰς ἔθνη εὐνομούμενα, ὅπου καὶ ὁ νοῦς κρίνει ἐλευθέρως, καὶ ἡ γλῶσσα λαλεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων ἀφόβως.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΚΡΙΣΕΩΣ.

ΥΠΟΚΡΙΣΙΣ λέγεται εἰς τὴν ῥητορικὴν ὁ ἀρμόζων εἰς τὰ λεγόμενα σχηματισμὸς τοῦ σώματος καὶ τῆς φωνῆς. Τοσαύτην δὲ δύναμιν ἔχει ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἡ τοιαύτη ὑπόκρισις, ὥστε καὶ ὁ πλεόν ῥητορικὸς λόγος, στερούμενος ταύτης, φαίνεται ἄψυχος καὶ νεκρός. Διὰ τὴν ἑλλειψιν αὐτῆς ὁ Δημοσθένης ἀπετύχαινε τὴν ἀρχὴν εἰς τὰς δημηγορίας αὐτοῦ, ἐνῶ ἄλλοι πολὺ κατώτεροι ἐκείνου ἐνευδοκίμουν. Ὅθεν αἰσθανθεὶς τὴν ἀνάγκην, ἔλαβε μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας μαθήματα εἰς αὐτὴν ἀπὸ Ἀνδρόνικόν τινα ὑποκριτὴν θεάτρου· καὶ ὅτε ἡρωτήθη παρὰ τινος, τί εἶναι εἰς τὴν ῥητορικὴν τὸ πρῶτον, ἡ ὑπόκρισις, ἀπεκρίθη· ἐρωτηθεὶς δὲ, τί δεύτερον, πάλιν, ἡ ὑπόκρισις, εἶπεν· ὡσαύτως καὶ τρίτην φοράν. Ἄλλοτε δὲ πάλιν, ὅτε τις ἦλθε πρὸς αὐτόν, καὶ παρεκάλει γὰρ συνηγορήσῃ κατὰ τινος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλεγεν ὅτι ἐπληγώθη, Ψεῦδεςαι, εἶπε· δὲν ἔπαθες οὐδὲν ἀφ' ὅσα λέγεις· ἐκείνου δὲ εἰπόντος μὲ φωνὴν ἐμπαθεστέραν, Ἐγὼ, Δημοσθένης, δὲν ἔπαθον οὐδέν· Τῶρα τῶνόντι, ἀπεκρίθη, ἀκούω φωνὴν ἡδικομένου. Δικαίως ἔλεγε καὶ ὁ Κικέρων ὅτι « ἡ ῥητορεία ἀνευ ὑποκρίσεως εἶναι μηδὲν· ἡ δὲ ὑπόκρισις καὶ χωρὶς ῥητορείας εἶναι μέγα. » Τέλος